तमपकरुणं पुरुषादैरपि विगर्हितममुत्र यमानुचराः कुम्भीपाके तप्ततैल उपरन्धयन्ति ॥ १३ ॥

यस्त्विह पितृविप्रब्रह्मध्रुक् स कालसूत्रसंज्ञके नरके ऽयुतयोजनपरिमण्डले ताम्रमये तप्तखल उपर्यधस्तादग्न्यर्काभ्यामतितप्यमाने ऽभिनिवेशितः क्षुत्पिपासाभ्यां च दह्यमानान्तर्बहिःशरीर आस्ते शेते चेष्टते ऽवतिष्ठति परिधावति च यावन्ति पशुरोमाणि तावद्वर्षसहस्राणि ॥ १४ ॥

यस्त्विह वै निजवेदपथादनापद्यपगतः पाषण्डं चोपगतस्तमसिपत्त्रवनं प्रवेश्य कशया प्रहरन्ति ।

तत्र ह्सावितस्ततो धावमान उभयतोधारैस्तालवनासिपत्त्रैश्छिद्यमानसर्वाङ्गो हा हतो ऽस्मीति परमया वेदनया मूर्च्छितः पदे पदे निपतति स्वधर्महा पाषण्डानुगतं फलं भुङ्क्ते ॥ १५ ॥

यस्त्विह वै राजा राजपुरुषो वादण्डो दण्डं प्रणयति ब्राह्मणो वा शरीरदण्डं स पापीयान् नरके ऽमुत्र सूकरमुखे निपतति ।

तत्रातिबलैर्विनिष्पिष्यमाणावयवो यथैवेहेक्षुदण्ड आर्त्तस्वरेण स्वनयन् क्वचिन्मूर्च्छितः कश्मलमुपगतो यथैवेहादृष्टदोषा उपरुद्धाः ॥ १६ ॥

यस्त्विह वै भूतानामीश्वरकल्पितवृत्तीनामविविक्तपरव्यथानां स्वयं पुरुषोपकल्पितवृत्तिर्विविक्तपरव्यथो व्यथामाचरति ।

स परत्रान्धकूपे तदभिद्रोहेण निपतति ।

तत्र ह्सौ तैर्जन्तुभिः पशुमृगपक्षिसरीसृपैर्मशकयूकामत्कुणमक्षिकादिभिर्ये केचाभिद्रुग्धास्तैः सर्वतो ऽभिद्रुह्यमाणस्तमसि विहतनिद्रानिर्वृत्तिरलब्धावस्थानः परिक्रामति यथा कुशरीरि जीवः ॥ १७ ॥